VECKOBLADET

Nr 17 i webbform 060609

En annan aspekt

Att trafikfrågan i första hand är en miljöfråga är den dominerande aspekten. Självfallet! Jag tror att vi bara sett början på den absurda bilismens negativa miljöpåverkan. Därför måste vi från vänster ständigt arbeta för att utveckla kollektivtrafiken.
Men det finns andra aspekter än miljön, jag tänker på jämlikhets- och jämställdhetsaspekten, två av vänsterns paradgrenar. Med den utgångspunkten vill jag här ge en kommentar till signaturen Gr i dessa spalter. Gr skriver att det främst är servicen som avgör om man väljer att åka kollektivt. Detta som en polemik mot Demokratisk vänster som i ett av sina profilkrav har att vi vill ha oförändrad busstaxa (gäller staden Lund) under mandatperioden. Visst, det är säkert så att servicen är en viktig faktor, men jag tror att priset också är en faktor och jag tycker inte man behöver ställa dom i motsatsställning.
Vi kan på goda grunder anta att det är de med lägst inkomst som framförallt åker buss i Lund, att det är fler kvinnor än män vet vi. Vi kan anta att inkomst och var du bor i Lund har ett sammanhang. Att de med lägst inkomst i hög grad bor längst ut kan vi anta på goda grunder, dessa har därmed störst behov av kollektivtrafiken.
I Lund har vi under innevarande mandatperiod höjt busstaxan med 20 %, kontanttaxan från 10 till 12 kronor. Dom borgerliga partierna, i tekniska nämnden, har uttryckligen flaggat för att man vill höja ytterligare 25 %, från 12 till 15 kronor. Tyvärr har S samma tankar. Det finns en uppenbar risk att busstaxan på bara några få år kommer att höjas med 50%. Nu kostar ett månadskort 340 kronor, om taxan höjs som borgarna flaggat för kommer denna taxa att ligga runt 425 kronor.
Låt mig då ta ett exempel på en person som har runt 10.000 kronor i bruttoinkomst, eller runt 7.500 netto. Redan en taxa på 340 kronor är en dryg avgift, som jag tycker mer än väl räcker. Är det då många som har så låga inkomster eller ännu lägre? Ja, det är många!
Enligt uppgift i kommunens årsbok hade, som bara ett exempel, nästan 7.500 kvinnor över 65 år en genomsnittlig inkomst på 10.500 kronor år 2001. En gammal siffra, men man skall komma ihåg att pensionerna, som det främst gäller här, knappast räknats upp i någon betydande grad sen dess.
Om det blir fortsatt rödgrönt styre i Lund efter valet i höst finns det all anledning för de partier som tillsammans med S kommer att ingå i majoriteten att sätta press på just S och göra en överenskommelse om oförändrad busstaxa. För bland annat jämlikhets- och jämställdhetsstävandena.
Jag noterar, med tillfredställelse, att Vänsterpartiet motsätter sig höjda taxor. Det vore intressant att veta var Miljöpartiet står i frågan.
Gr tycker också att Demokratisk vänsters krav på en upprustning av gång- och cykelbanor är ett krav som alla kan enas om. Visst, men det gäller ju också att vara trovärdig. Dom partier som ständigt bygger vägar, som skall betalas och underhållas, för bilismen har självfallet inte lika mycket pengar till cykelvägar. Åk gärna ut och titta på cykelvägen som passerar söder om Vildanden. Naturen håller sakta men säkert på att återta denna cykelväg.
Sven-Hugo Mattsson
Demokratisk vänster

Amerikansk popgeografi

Den hetaste boken just nu tycks vara en som handlar om ekonomisk geografi. Jag syftar på den amerikanske popgeografen Richard Floridas "Cities and the creative class". Den handlar om att vissa städer är särskilt dynamiska och då utvecklar en rik högteknologi byggd på innovationer. Det är just ett sådant ämne som är näst intill oemotståndligt och man läser boken fast man borde veta bättre. Jag stegade in på Geocentrums nya fina bibliotek och lånade den.

Boken har väckt uppmärksamhet därför att Florida har konstruerat ett antal index, t.ex. vad gäller en stad eller regions grad av bohemeri, dvs. hur mycket avvikande konstnärliga typer som finns där. Kommentatorerna har älskat hans gay-index som är högre ju flera med homosexuell läggning som väljer att bosätta sig där. Ju högre gay-index ju mer högteknologi är hans slutsats.

Kreativa klasser?

Centralt för hans resonemang är hans begrepp "de kreativa klasserna". Definitionen är så där lös och lagom att det inte är lönt att gå in på den. I varje fall anser han den omfatta 30 procent av USA:s befolkning och de är de som liksom bär upp välståndet och utvecklingen. Mycket riktigt visar det sig att städer som Seattle, Boston, Washington DC, New York och San Francisco har en hög andel av sin befolkning som är medlemmar i den kreativa klassen. Och här återkommer den sortens amerikansk samhällsvetenskap som jag inte har sett sen 1960-talet: författaren beräknar ett stort antal korrelationer mellan sina variabler, säg andelen programvaruarbetare och gay/lesbiska i befolkningen och finner då korrelationen hög. Han säger aldrig direkt vad som är orsak och verkan, men antyder ändå en del i den riktningen. Han har då resonemang av typ att en hög toleransnivå vad gäller avvikande grupper är den bästa grogrunden för innovationer och därmed hi-tech. Inte överraskande underhåller han en generös hemsida på webben. Han är förstås populär i föreläsnings- och seminariesvängen där han betingar femsiffriga belopp. I dollar alltså.

Korn av sanning

Ja, man kan göra narr åt rätt mycket av det här, men det finns naturligtvis också en del som är värt att begrunda. Om jag var ansvarig för näringslivsutveckling etc. i Lund skulle jag sitta och gotta mig. För det är förstås så att universitetsstäder ligger högt på sådana här skalor och stan har ett antal företräden av den sort som fick Lund att ligga på andra plats efter Umeå i DN:s ranking av allmän livskvalitet bland svenska städer för ett tiotal år sen. Bara en sån sak som att stan är någorlunda cirkulär och ligger i den svenska södern - bor man här kan man cykla till jobbet året runt.

Men det finns också varningstecken för Lund. Det verkar t.ex. som om trakten kring Möllevångstorget i Malmö är som en magnet för Lunds yngre intelligentsia. Och bratsen brer ut sig i Lund - häromdan hörde jag några tala om att på *&bar* kunde man inte gå: där sitter bara Östermalmskidsen. Och vikten av att det finns tillgång till bostäder, helst billiga, är det lätt att hålla med Florida om. En annan sak han varnar för är risken att universiteten går för hårt in för teknologi och näringslivssamarbete. Det ger inte den fria och öppna tankeverksamhet som är själva grogrunden för en rik och differentierad miljö.

Mums för Persson och Pagrotsky

Florida har också gjort en liten skrift om Europa (kan laddas ner från hans webbplats) där han rankar EU-länderna i ett liknande index och jämför med USA. I stort sett är utgången att Sverige ligger högst, följt av USA och sen Finland. Jag gissar att regeringen Persson kommer att citera den under valrörelsen.

Men under tiden kan vänstermajoriteten i Lund fortsätta att förtäta stan, bygga bostäder, inrätta ett vildvuxet kultur- och ungdomshus (Mejeriet har ju sina förtjänster men är för mycket evenemangsinriktat) och utveckla ytterligare tolerans mot avvikande klädsel, intressen och beteende. Det lilla springvattnet på Mårtenstorget höjde stan flera enheter på miljöskalan, men det behövs mer vatten för livskvalitén här. Det gamla projektet med en stadsbäck från UB-parken ner över Stortorget, eller åtminstone till Lundgård) behöver tas upp igen. Vad gäller den kreativa klassen är det för mycket av mumbo-jumbo och ny ekonomi-mystik för mig. Den får gärna vara kvar i trakten av Stureplan i Stockholm. Själv ger jag alla unga som frågar mig om sitt yrkesval ett och samma råd: bli rörmokare.
Lucifer

Misslynt patriot

Nej, mitt nationaldagsfirande började inte bra.

I år utspelades tillställningen på Kulturen. Den har rört sej lite fram och tillbaka genom åren, jag minns evenemang i både Lundagård och Stadsparken. Rörligheten är väl ett utslag av den allmänna veligheten kring nationaldagen och formerna för dess firande. Fast de olika vänsterorganisationerna i Lund har också varit ombytliga i att välja arena första maj.

Nå, på väg in till festområdet tog jag vägen om bardisken på Kulturens restaurang.

Beställningen var självklar: ett stort glas punsch! Visst, sa bartendern, vände sej om och letade bland de många flaskorna på väggen, sa: dröj lite! och försvann nerför en trappa, kom upp tomhänt, viskade med en kollega, öppnade kylskåpsdörrar, la upp ett blekt leende och sa: tyvärr.

Ingen punsch?! På Svenska Flaggans dag! Man kan bli misslynt för mindre.

Nykter och sur ställde jag mej framför Borgarhuset och fick så småningom höra folkhälsominister Johansson förklara att "vår nationalkänsla är inte Tegnérs och Heidenstams". Verkligen inte? Hade jag inte nyss hört manskören sjunga Verner von H:s "Sverige"? (en halvton lägre hade den klingat vackrare). Med en text som man kunde ironisera över men det är redan gjort, av skriftställaren A. Strindberg i *Tal till svenska nationen (1910):*

"Det blev fosterländska sånger, men nu på nya toner, icke så nya, men i alla fall toner, visserligen något spruckna, tunna, och framför allt falska.
Nationen kallades till samling, för att lyssna; den fullständigt omusikaliska sången försågs med musik, vilken dock utelämnas för att texten skall få träda fram i all sin ihåliga glans.

Sverige, Sverige, Sverige (tredje gången!), fosterland,
vår längtans bygd, vårt hem på jorden!
Nu spela skällorna (!), där härar lysts (sts) av brand,
och dåd blev saga, men - med hand vid hand
svär än ditt folk som förr de gamla trohetsorden.

… Finns det ingen ung svensk … som kan samla andra män än mikrocefalerna vid Operaterrassen och kring stoltare minnen än Sveriges förstörare och Olof Trätälja?"

Så långt Strindberg. Vad skulle han ha sagt om militärerna i flammiga grötrockar (camouflageuniformer) som stod och höll stänger med svenska flaggan på? Det skar sej, hade passat bättre med Nato- eller EU-flaggan. Det sistnämnda ett rent konstaterande, jag är EU-vän.
Tacka vet jag Hemvärnsorkesterns välpressade persedlar! Den vågade sej visserligen inte utanför den nationella allfarvägen utan spelade "Under blågul fana", men det känsliga kornettsolot av Rolf Johansson förlät en del.

Åter till Morgan J. Det var ett hyggligt tal. Liksom alla moderna sjättejunital innehöll det mycket om mångkultur och nya svenskar. Per T. Ohlsson skulle ha ogillat inslaget om hur bra Sverige var på en global skala men det låg en hel del i det. Anspelningarna på den enkla personliga bakgrunden kunde jag också tåla men han kunde gott ha sagt något om miljön. Och framför allt: varför försöker karln se ut som klonad Göran Persson? Kan han inte försöka skaffa sej auktoritet på andra sätt?

Sen kom det en häftig regnskur. Något paraply hade jag inte. Blev dubbelt sur.
Gr(r)

Den högre politikens akuta frånfälle?

Debatten i går 7/6 blev klargörande och tror jag vågar utgå ifrån att opinionen på medlemsmötet är tämligen representativ, för var tyngdpunkten numera ligger inom partikommunen. Själv inkom jag inte med några motioner till prel. valplattformen. Ibland

svinner motivationen och är väl inte världens skickligaste i att argumentera skriftligen och synnerligen ovan i att göra det muntligen - vilket framgick. I synnerhet nu när plötsligen på sittande möte bli påmönstrad rollen som rätt ensam opposition, lokalt.

För måste säga att jag blev rätt ställd av tystnaden inom vitala politikområden, igår. Partiet har förändrats rejält men även tidsandan samt förhärskande rödgröna samarbeten på alla nivåer jämte håll i landet, spelar in. En påtaglig "sossifiering" av oss är en främsta och föga åtråvärd kontenta av senaste mandatperioden, enl. min mening. Och nya egna partimajoriteten/ledningen ser ut som den gör av nog flera anledningar - både då till politiken samt "styrstilen" med centralisering, antipluralism och hemlighetsmakeri. Med s-partiets rötter finns ju österut - vi själva för mesta blott lokalkontor eller småbohemisk samlingsplats.

Partiet har därtill klart försvagats. Vi ser således nu facit av den interna partistrid jag efterhand alltmer kommit att uppfatta som en rätt utpräglad makthistoria.

Den nya majoriteten, landet över tämligen ensartad i sin allmänna inriktning har jämte glädjande unga inflödet, således även medfört praktiskpolitikrevisioner. Låt oss lämna det mer ideologiska åsido, i dessa konsensustider alltmer en utsmyckning - för att inte säga direkt dimridå. Och tillkomsten av DV här i Lund har lokalt förstärkt utmönstringen av element inom politiken och aspekter av samhällsbygget som inte är direkt hand-i-mun, så att säga.

Betr. Lunds osunda "svällande" åt snart sagt alla håll men främst norrut har jag nåt halvårs tid sökt införa insändare i SDS kring sossarnas tilltagande och nygamla "tillväxtfnatt", samt den smått öststatsmässiga byggivern, kring bostäder då. Även deras oöverlagda villighet hoppa på olika privata initiativ - varav somliga vilande på relativt lättupptäckt lösan sand och misstänkt charlatanaktiga som ishalls/evenemangbygget, i den förra omgången - är märklig och direkt ovärdig. Vi är ju inte en inlandskommun i Norrland på väg mot utplåning genom utflytt och bristande näringsunderlag. Snarast helt tvärtom, stan väl en av landets "hetaste" tillväxtområden. Vad säger jämförelserna?

Min poäng är tvärtom att Lund måste välja, vi har definitivt råd att välja och vi förstör egentligen bara stan genom rätt feberaktiga och hjärnyra accepterandet av snart sagt allt som gör stan större och - tillsynes i varje fall - rikare.

Ja, Sverige har sista åren eller så begåvats med en jippoartad överton inom speciellt kommunalpolitiken. Nån slags politikens "kvartalskapitalism" där "quickfixes" eller snabba lösningar präglade av kortsynthet tillåts breda ut sig. Anbudskaruseller i deperat jakt på smala nämndbudgetar är ännu ett exempel där dock partiet med rätta reagerat offentligen, vad gäller i varje fall färdtjänsten.

Mina insändare kring febriga byggboomen och tillväxthysterin har dock ratats. SDS har sina regler och mycket beklagligt att en oundgänglig samt direkt avgörande och framtidssättande debatt uteblir på tillfälligheter - eller för att Gunnar Jönsson kallas för en patron, sovjetmässig och en maktdoldis med vetorätt och överstort spelrum, här i Lund. Dem jobbar nära vederbörande kan ju modifiera karakteristikerna, om befogat. Nu är bara att hoppas att Demokratisk Vänster, dit mycket av tunga kommunalpolitiska kompetensen verkar gått (speciellt på högre värdenas område som stadsbyggnad) att DV kompletterar där moderpartiet blivit alltmer av följa pudel, till skåpmässiga sossarna. Skåpmässig betyder här gammaldags, jämn-illa och dominanslystet.

Size counts, speciellt i "Nya Godsägarpartiet" och här i Lund har vi två småpartier ej klarat möta upp samt hävda grundläggande hållningar (t.ex. inom det ekologiska) samt en radikalt avvikande politik, då inom våra hjärteområden. Läge att förnedras! Patron Jönsson tar i detta syfte uppstudsige drängen till stallbacken och ger hans nylle närkontakt med hästskiten. "Lidlaffären" är ett exempel och vår förmåga knyta an till avvikande röster och läger inom lokala (s) imponerar ej heller. Ett passivt och undfallande v-parti, tacksamma få sitta vid maktens bord, med bristande självaktning och bara alltför villigt låta sossepiskan vina in i eget bo. "Nya Uffepartiet" kallade jag lite spefullt DV i ett av de inlägg en rätt trög, oförnyad och debattoföljsam VB lät passera sig förbi.

Ulf lade ju ner partiets framåtsyftande trafikpolitik här i stan, och väl ej en tillfällighet att han behöll Tekniska Nämnden när partiföreträdare. Då när han i Kompols presidiesäte manstark levererade enighet på beställning, åt stans största och vackraste parti. Så mina förväntningar på DV är lågt ställda - men innan deras färdiga valplattform levererats hoppas man självklart! Att alltså partiet klarar av att motivera sin existens och en partisplittring genom att leverera där lokala moderpartiet uppenbart felar kraft och insikter. Eller blott vilja?

Nita framstår sen alltmer som en flopp, i Byggnadnämnden. Stark socialpolitiker och partiföreträdare räcker - i synnerhet ett valår. Så Nilla tills vidare ett rätt ensamt ljus i Byggnadsnämnden där de två yrkesarkitekterna har märkligt föga att bidra med, ur den professionella fataburen. Aldrig har man väl saknat Cecilia mer än nu! Se där en flicka som klarade av att möta upp mot Gunnar Jönsson. Mer, mycket mer av sånt. Falla undan är alltid enklast - men partidestruktivt. För att nu inte tala om konsekvenserna för stad och kommun. Vi är inget och får aldrig bli ett dussinparti - vårt uppdrag är speciellt.

Nå, med Claes som partiets "trafikordförande" därtill med bleka rookies som biträden och med Nita i Byggnadsnämnden så levereras väl önskade enigheten. Partiet fördummas och passiviseras, ansvaret mot det stycke land man är satt att förvalta utifrån partiets värderingar, svikes. På så sätt fullföljes arvet från Ulf honom förutan, de två främsta trätoområdena (för TN även grönpolitiken) är säkrade - samma områden där vi har nåt tydligen alltmer unikt, att bidra med. "Samarbetet fungerar bra" lyder mantrat. Tja, möter man inte upp så tacka f-n att det är tyst i klassen. Rektor Prytz kan vara nöjd. Denna elev luggar rentav sig självt, och häckar gärna i skamvrån. Eller om överanpassade flickorna på första bänkrad är en mer sann parallell. I politikens värld är lydig ett annat ord för död och överflödighet.

Förresten, vill ju få ner antalet studenter till ung. 20.000, här i stan. Även det (vad jag sett) svårt att få insändarplats till, i SDS. Lund ska medverka till fler U&H-filialer, i landskapet. Lämplig placering t.ex. Landskrona, Tomelilla och varför inte Eslöv. Tre städer som alla skulle må gott av en dos akademisk glans samt ett större intellektuellt-professionellt nytillskott. Även i form av Ideon-avknoppningar. Denna stad slipper i sin tur sin överprägling samt sin groteska trafikapparat, bostadsrättspriserna normaliseras och vi kan återfå en framsynt och eftertänksam planering av stads- och samhällsbygget. Clemenstorget slipper sin cykelockupation, Stadsparken behöver inte bunkersäkras till siste April och allmänt tillåts en kontemplativ frid åter sänka sig över det förblivande Lund. Kan vi sen skeppa väck halva lasarettet till ovan Höör, så ännu bättre! Ett tecken på ett inåt dysfunktionellt lokalt parti att sista och ovan förslag höll på att sluta med kompanistryk, igår.

Det är alltså mest grundutbildningen jag vill exportera - och även Malmö är förresten akademiskt underförsörjt. Dessutom blir undervisningen alltmer typ massbespisning och inte finns det jobb till alla högre nyutbildade. SDS hade t.ex. på krönike-ledarplats den 2/6 en varnande inlägg om oövertänkta högre utbildningssatsningen - en bland många slika röster den sista tiden. Men så är ju Pagrotsky en undersätsig fjant. Och sossarna pompösa och förmurade mot framtiden, ur stånd att göra radikala politikskiften om så befogat och på kommunala nivån, utan nåt så elementärt som sunt förnuft och spontana reflexer. Därvid villiga satsa på det mesta som kan spika fast dem vid taburetterna, ännu en mandatperiod. Så ser stan ut som den gör - och värre blir det, troligen. Ja, vad göra kamrater där mitt mellan borgerlighetens tanke- och politikdränerade Scylla samt populistsossarnas likartade Karybdis?

Ja, när slutade vi tänka självständigt i detta parti? Att bli regerade av sossar är ju ren förnedring. Nå, i varje fall av typ Prytz&Jönsson. Är mp lika bankruttmässiga som vi, vilket en del tyder på och DV blir som Roland Anderssonpartiet i plural, alltså befolkade av sittälskande typer utan så mycket att komma med - eller vilja att torgföra detsamma - så varför inte lika bra begå partibyte till (s), med en gång?

Jörgen L.